

S Ä D E

Tallinna Linna 18. algkooli IV kl. õpilaste ajakiri Nr. 12 — 1938.
Toimetus: H. Lepp, V. Luuken, L. Kibits, G. Juuse ja L. Mändmaa.

Tallinna Linna 18. algkooli IV kl. õpilasgrupp 1938. a.

Isamaale.

Oled vaba võorast survest,
kallis isamaa —

Oled vaba orjapõlvest,
kaunis kodumaa!

Eesti tütreid laulvad sulle
vabal Eestimaal

Laulvad kadund orjapõlvest,
häälel kõlaval.

Eesti pojad sind nüüd kaitsvad,
ilus isamaal

Eesti pojad vaprust näitvad,
ela, Eestimaa!

Hillar.

Meie kool 1902.—1938. a.

Meie kool on asutatud 14. septembril 1902. a. Koolimaja asub Oleviste kiriku lähedal, Laial tän. nr. 25. Ta on vana kolmekordne kiviehitis, pika, kitsa ja pimedaga õuega. Kool on 6-klassiline segaalgkool, kus õpivad ühiselt poeglapsed ja tütarlapsed. Meie kooli ruumides töötab õhtuti ka Linna 24. algkool.

Praegu õpib meie koolis ühtekokku 290 õpilast. Õpetajaid on 8. Koolijuhatajaks on J. Kulgver (Kulbusch) alates 1917. a., õpetajateks J. Kivisilla (meie IV kl. klassi juhataja), Ed. Triik, H. Neemre, A. Väinsar, L. Mihkli (Lilleperk), M. Ilison ja J. Tomberg, orkestrijuhiks on E. Soots ja poeglaste käsitööõpetajaks A. Uibokand.

Meie koolis töötavad mitmesugused noorte organisatsioonid, nagu: Noorte Punane Rist, kelle liikmete arv praegu 136, kodutütarde rühm ja Loomakaitsse ühingu noorte ring.

Kooli juures on Lastekaitse ühingu 11. toitluspunkt, nii et meie kooli õpilased saavad igapäev suurel vaheajal sooja toitu, kehvad õpilased tasuta, aga teised raha eest 15 snt. päevas.

(Koolimaja pilt v. 16. leheküljel).

„Aprill!...“

Lähenes esimene aprill. Koolipoisid kavatsesid õpetajale „aprilli“ teha. Juba ammu plaanitsesid nad üht ja teist vigurit, kuid ikka näis see vähene olevat.

Esimeseks kavatsesid nad panna kriitide asemele puupulgad, mis kriidiga valgeks tehtud. Teiseks — tindi asemele vesi ja kolmandaks panna roostetanud ning katkine sulg sullepea otsa.

1. aprilli hommikul kooli tulles olid kõigil poistel salapärased näod ees.

Kell helises. Õpetaja tuli klassi. Ta läks kantsli juurde ning tahtis päeva- raamatut sisse kanda. Ta pidi juba kirjutama hakkama, kuid siis märkas katkist ja roostetanud sulge. Seepeale kuulis õpetaja hüüdu, mis kõlas tormiliselt: „Aprill!“

Lähem õpilane ulatas õpetajale uue sule. Nüüd kastis ta sule tindipotti ja hakkas kirjutama.

Oma imestuseks aga märkas ta, et ühtki kriipsu ei ilmunud paberile. Nüüd pahvatas kogu klass naerma ja karjus: „Aprill!“ Seepeale sõnas õpetaja muiates:

„Olete mul aga nupukad poisid!“

Varsti helises kell ja algas vahetund. Järgmine oli matemaatika tund. Lapsed kirjutasid ja õpetaja seletas parajasti, kuidas korrutada murde.

„Toon teile siin näite,“ ütles ta. Ta sai juba paar numbrit kirjutada, kuid siis ei ilmunud tahvlile enam ühtki joont. Õpilased hakkasid itsitama ning naerma ja karjusid: „Aprill!“

„Vaata, kus mul aprilli-tegijad!“ sõnas õpetaja muheledes.

Veel mõnel tunnil tehti „aprilli“, kuid nii hästi ega vahvasti need ikkagi välja ei „kukkunud“, kui kolm esimest. Pärast tunde olid poisid rõõmsad, et nende aprillinali nii hästi korda oli läinud.

Hillar.

Hirmul suured silmad.

„Lapsed, vaadake ette, kui õues mängite! Kui tuleb mõni koer, siis ärge hakake temaga mängima. Koer võib olla marutõbine ja võib teid hammustada. Olge siis ettevaatlikud ning ärge riielge!“ rääkis vanaema lastelastele, kes läksid õue mängima. Lapsed lubasid nii teha, nagu õpetas vanaema.

„Tulge!“ hüüdis Enno, kõige vanem lastest. Ta oli seitsmeaastane, kuna Harri oli viie- ja Aino nelja-aastane. Harri ja Aino sammusid Enno järel, käes ämbrid ja väikesed kühvlid.

„Mis me hakkame mängima?“ küsis Harri.

„Hakkame mängima söögimajapidamist,“ otsustas Aino.

„Hakkame siis pealegi seda mängima, mis Aino tahab,“ seletas Enno.

Nõnda rääkides olid nad jõudnud oma armsamasse mängupaika. See mängupaik asetses väikese seljandiku otsas. Seljandik oli püüratud kahest küljest vanade kuuskedega. Ühest küljest oli seljandik järsum ja selle veerel asetses liivahunnik. Kesk seljandikku oli kolmveerand meetri kõrgune kivi, mis oli pealt lame. Seda kivi tarvitasid nad oma mängudes lauaks.

Nüüdki hakkasid nad seal mängima. Enno voolis sinna ühe liivast plüüdi, mille peal pidi Aino sööki tegema. Söögiks oli liiv ja kuusekäbid. Liiva ja kuusekäbisid loomulikult ei söödud, vaid matsutati suud ja visati

liiv või kuusekäbid minema ning öeldi: „Küll oli hea toit!“

Nõnda mängides olid lapsed umbes tund aega õues olnud, kui kuulsid kuuskede tagant haukumist. Varsti ilmuski nende ette selle hääle omanik. „See on vist jahikoer,“ arvas Enno, sest ta oli oma isalt kuulnud, missugused on jahi- ja karjakoerad. Ja oma hirmuks nägid lapsed, et koera lõugade vahelt tilkus ila. „Vist on see koer marutõbine,“ arutles Enno, sest tal tuli meelde üks vanasõna: „Parem karta, kui kahetseda.“ Ta ütles seda Harrile ja Ainole: „Jookseme minema, see koer on marutõbine!“ „On marutõbine või? Jookseme siis minema! Jookseme minema!“ hüüdis Aino hirmuga, „ma kardan, et see koer meid hammustab.“ Ning Aino nuttiski. „Sina, Harri, võta Aino käest kinni ja siis jookseme,“ õpetas Enno ja nad pistsidki jooksu. Koer aga nähes lapsi jooksmas, hakkas neid haukudes ja hüpeldes taga ajama.

Ühe kibuvitsapõõsa juures takerdus Aino kleit põõsasse ja sellest rebenes tükk välja. Aino, nähes oma kleiti rebenuna, hakkas nutma. Enno lohutas teda ja sundis neid kiiremini jooksma.

Jõudes viimaks koduõue, kukkus Enno ja lõi oma põlve maraskile.

Kuid Enno ei hakanud nutma, vaid pigistas suu valupärast kinni ja kannatas valu mehiselt välja. Siis jooksid nad müraga tuppa.

Vanaema, nähes lapsi tuppa tormavat, ehmus ära ja küsis, mis neil viga on. „Marutõbine koer ajas meid taga, ja minu kleit re-be-ne-es katki-ii,“ seletas Aino nuuksudes ja puhkes nutma.

„Ära siis nuta,“ lohutas teda vanaema, „küllap teeme su kleidi varsti terveks,“ ja vanaema tõmbas oma lemmiku — Aino enda sülle.

Ja paari päeva pärast selgus, et metsavaht Jaak Silvert oli olnud selal jahil, ja see koer, keda lapsed pidasid marutõbiseks, oli hoopis Silverti koer, kes jahilt tulles nii väsinuna välja nägi.

Kaarel XII.

Isamaakaitsjad.

*Isamaakaitsjaks me kasvame:
isamaad kaitsma me ruttame,
Vaprasti vaenlaste vastu me võitleme,
kuni kord langeme.*

*Isamaakaitsjad me oleme, —
isamaakaitsjaks ka jääme,
isamaakaitsjate surma
ükskord me sureme!* Harri.

Lähed teisele hauda kaevama, võta endast mõõt . . .

Seda jutustas mulle vanaisa. Tema oli kuulnud seda oma vanaemalt.

Aednikul oli väga ilus tütar. Puusepp tahtnud teda omale. Maaler, kes oli joodik, tahtis aedniku tüdart ka omale naiseks. Puusepp sai aga aru, et aednik ja ta tütar tahtsid rohkem teda. Kuid siiski maaler tahtis tulla võitjaks kavalusega.

Kord ühel päeval kutsus mõisahärra puusepa oma juurde ja ütles, et vana

härra saatnud temale taevast kirja ja paluvat puuseppa taevasse omale maja chitama. Mõisahärrale tegi see palju peavalu. Kord sai ta maalriga kokku ja küsis temalt nõu. Maaler õpetas, et lasku chitada nii kõrge puuriit, kui saab ja ajagu vaikel ilmal puusepp sinna otsa ning pangu ise riit alt põlema. Mõisahärra käskis puusepal hakata riita laduma, et siis saada rutem taevasse.

Puusepp hakkaski riita tegema ja tegi kolm nädalat. Keskele jättis augu ja sealt tegi maa-aluse käigu aedniku keldrisse. Kui puuriit valmis sai, oligi järgmisel päeval soe ilm. Puusepp pidi tahes või tahtmata minema riida otsa. Alt pandi riit põlema. Kui suits juba kõrgele tõusis, laskus ta august alla ja läks aedniku keldrisse. Aedniku tütar toitis teda seal kõige paremate söökidega, ja ta elas kaks aastat nagu saks.

Kui ta oli kaks aastat nii elanud, kirjutas mõisahärrale kirja:

„Armas poeg!

Sinu puusepp on ehitanud mulle ilusa maja. Maja on valmis, aga värvimata. Nüüd saada mulle veel oma maaler. Mul ei ole siin kus-

kilt raha võtta. Maksa sina talle tuhat rubla ja anna aedniku tütar talle naiseks. Tervitustega taevast

Sinu isa“.

Puusepp oli valgeis riideis nagu ingel, kui ta kirja viis.

Varsti tehti teist korda riit üles. Ja nüüd pidi maaler sinna otsa ronima. Alt pandi riit põlema. Ja varsti ühes suitsuga hõljus maaler taeva poole. Ta ei tulnud sealt enam tagasi ja on praegugi taevas.

Agaga puusepp kosis aedniku tütre omale naiseks. Läks naise ja äiaga kingitud tallu elama. Ta tegi tugevasti põllutööd, ja äi istutas suure õunapuuaia. Varsti oli ta kõige rikkam talumees selles vallas.

Laine.

Sõber.

Jukul oli väike sõber Sammi. Ta oli noor ja vilgas. Oma peremeest armastas ta väga. Kui Juku kooli läks, saatis Sammi teda tihti kuusiku nurgani. Kaugemale ei lubanud Juku Sammit tulla. Ka oskas Sammi ilusti „sitsida“ ning paluda.

Kuid siis juhtus midagi, mis pani Juku paariks nädalaks voodisse.

Oli talvine aeg. Juku läks Sammi saatel jõe äärde kelgutama. Jukul oli lõbu laialt, ning ta ei märganudki Sammit, kui viimane läks jõe äärde, kus oli väga nõrk jää. Liig hilja märkas seda Juku. Sammi oli juba jääle astunud. Jää prõgises ta jalgade all. Mõne hetke järele kukkus ta vette. Juku karjatas ja läks sõpra päästma. Sammi siples meeletult vees. Juku ulatas talle käe, ning koer haaras selle järele. Raske oli Jukul Sammit veest välja vedada, kuid ta sai sellega hakkama. Ka Juku sai läbimärjaks. Nad ruttasid kodu poole.

Juku aga külmetas end sõpra päästes ning jäi haigeks. Sammi, saades aru, et Juku haigus oli tema pärast, oli sel-

le üle väga kurb. Juku paranes paari nädala pärast. Elu läks vana viisi edasi.

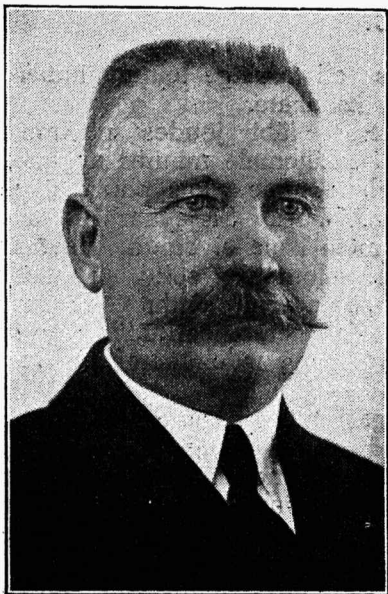
Tükk aega oli möödunud, kui Sammi ära kadus. Küll otsis Juku teda igalt poolt, kuid tagajärjetult. Juku oli väga kurb sõbra kadumise puhul.

Aasta oli möödunud ning Sammi unustatud. Kord liikus külas, kus elas Juku, mustlasvoor. Ka Juku, uudishimust aetud, läks mustlasi vaatama. Korraga nägi ta Sammit, kes oli puuri kinni pandud. Ka Sammi nägi Jukat. Ta hüples rahutult puuris. Vana mustlane märkas seda, ning sundis piitsalöögiga Sammi vaikima. Jukule veeresid pisarad silma, nähes, kuidas ta sõpra pekseti. Ta otsustas Sammit päästa.

Õösel hiilis ta salaja mustlaste laagrisse, avas Sammi puuriukse, võttis koera ja jooksis minema. See oli vaevarikas retk ning nõudis julgust, aga sellele oli ka palk.

Varsti kosus Sammi ning oli endiselt lõbus.

Urve.

Koolijuhataja J. Kulgver.

EESTI EMALE.

*Kevadel, kui tärkavad lilled ning kõik loodus ärkab elule, siis pühitseme emadepäeva. See on suur austamispäev emadele.

Eestlastel on olnud tume ja sünge minevik ning eesti emad on palju kannatanud. Suurte sõdade ajal pidid nad oma poegi ja mehi lahinguväljale saatma. Nad ei teadnud, kas saavad veel neid näha. Peale suuri sõdasisid rüüstas maad ka katk. Me teame, kui valus on see ema südamele, kui surin riisub temalt ta lapsed.

Emad on meie pärast palju vaeva näinud. Kui olime alles hällis, oli ema see, kes hoolitses meie eest, ka juhitis ta meie esimesi samme. Õigusega nimetame oma keelt emakeeleks, sest oli ju ema see, kes õpetas meile esimesi sõnu. Seepärast peame olema oma emadele hääd ja sõnakuulelikud lapsed.

Ei oska kirjeldada kurbust, kui näed mõnd väeslast. Ta on nii üks maail-

mas! Ei tunne ta ema armastust. Ning kui saabub emadepäev, ja teised lapsed kinnitavad lilli oma emade rinnale, siis kerkib tahtmatult esile küsimus: miks pidi minu armas emakene surema? Oli ta ju mulle kõige kallim maailmas!

Neil, kellel pole ema, pole ka õiget kodu, sest kodu ja ema — need on nagu ühte kasvanud. Kui lähed kooli, siis saadab ema sind viimasena värvaval, soovides, et sul koolis läheks hästi. Koju tulles ootab jällegi ema sind maitsva lõunasöögiga. Kui pole ema, siis on valus kuulda, kuis teised enne emadepäeva räägivad, mida nad sel puhul oma emale kingivad.

Me näeme, et emad on meie pärast kõige rohkem vaeva näinud ning seepärast austame emasid!

Ema, mu hele valgus,
Sel pilvisel eluteel.
Sust tungib mul uuest' julgust,
Kui kartma lööb süda ja meel.

Ema, su naerul nägu,
Mul uinutab murede õõ!
Ema, sa igavest' elad,
Sull' tuksub mu armastav rind!

Linda.

EMA HOOL.

Suurim hool ja vaev on emal:
Ta ei kurda kunagi,
kuigi puhkust pole temal:
ema töötab alati.

Igavesti jäävad meelde
armsa ema õpetused,
valgust toovad eluteele
tema head juhatused.

Paremat ei iial taha,
kui et olla ema juures.
Ema ei ma jäta maha;
minu pärast oln'd ta mures.

Viivo.

Matkamas.

Oli ilus päikesepaisteline talihomik. Lumehelbed sätendasid kristallidena maas. Ärgates oli meil suur rõõm, et täna saab ometi suusamatkale minna. Kraadiklaas näitas 13 pügalat alla nulli. Riietusime soojalt, et teel külm ei hakkaks. Kõigil meil kolmel olid matkakotid juba valmis. Kell võis olla umbes 8, kui meie kolm: mina, Hillar ja Arvo kodust lahkusime, lubades õhtuks tagasi jõuda.

Linnast välja minnes, avanesid meie ees määratud lumeväljad. Ei olnud näha, kuskohas see lõpeb. Ainult kaugel silmapiiril mustendas mets. Otsustasime sõita metsani, ning seal lüüa telgi üles.

Sinnasõit oli kaunis vaevaline. Lumi oli sügav, nii et paiguti ei näinudki oma suusa otsi. Kui mõni suuskadelt maha libises, oli ta kõhuni lumes. Teistel andis enne tirida ja vaeva näha, kui saime lummekukunu suuskadele. Nii jätkasime teed mitmete äpardustega.

Kui metsa juurde jõudsime, olime puruväsinud. Tõmbasime telgi üles, et natuke puhata ja kehakinnitust võtta. Tunnilise puhkuse järele jätkasime teed keset valget härmatunud metsa. Loodus oli suurepärane. Siit-sealt oli jännes üle jooksnud, jättes lumele väikesed jäljed. Mõnes

kohas oli ta ringe teinud ümber lumiste kadakate.

Metsast läbi jõudes nägime üht linna. Ligemale minnes nägime, et see oli Nõmme, kus parajasti peeti suusavõistlusi. Sissepääs oli tasuta. Seal meie kaua ei olnud. Vaatasime ainult „salomoni“ sõitu ja mäehüppeid. „Salomoni“ sõidu võitis tuntud mäe- ja kombineeritud suusataja Peepre, ning mäehüpetes O. Velde-
man.

Tagasi tulles kaotasime oma esimesed jäljed ning ekslesime üle tunni aja metsas. Viimaks ometi jõudsime sinna, kus enne laagris olime. Sinna jäime kuni pimedani, sest olime nii väsinud.

Edasi minnes valgustasid teed kolm elektri-lampi. Pimedas oli palju lõbusam sõita, kuid see võttis rohkem aega, sest vahepeal oli uut lund peale sadanud ja jäljed kinni tuisanud. Jõudsime linna umbes kell kaheksa. Sealt istusime omnibusele ja sõitsime koju. Ema tõreles küll, aga meie sellest ei hoolinud, sest olime rõõmsad uhke matka üle.

See oli ilusam päev sel talveajal, mis ma kunagi olen näinud. Mul on sellest palju mälestusi. Arvatavasti tegime matka õigel ajal, sest varsti pärast seda sulas lumi ja lõppesid talvelõbustused.

TARZAN.

Kevadine aeg.

*Kevadine aeg, ilus aeg,
vanadel ja lastel,
süda rõõmus, kadund vaev
kodus — kui ka nürmel.*

*Lilled siin, linnud seal,
rõõmustavad südant,
vaatan seda aasa peal,
siis on mured kadund.*

KAAREL XII.

Emale.

*Palju õnne soovin sulle,
tähtsal päeval ema ma,
palju hääd sa teinud mulle:
tänu võlgnen ka.*

*Sinu käske tahan täita,
kallis, armas emake,
sinu sõna tahan kuulda —
palju tänu sinule!*

Herbert.

Minu kodu.

Minu kodu on Tondil, kahekordses puumajas, kus elan oma vanematega. Seega elan linna serval, kuid pääs kesklinna on kerge trammiga ja mootrongiga. Mõlemate peatuskohad on kodu ligidal. Muidugi läheb mõni kroon sõidurahaks, aga selle tasub kuhjaga Tondi hea puhas õhk, sest siin ei ole niisugust suitsu ega tolmu kui kesklinnas. Ka päikest on palju: hommikust õhtuni paistab tupp.

Mitte kaugel minu kodust on suur lage heinamaa, kus suvel palju lilli ja kus hea joosta ning mängida. Kevadell on siin ümbruses väga palju linde, igasuguseid laulikuid, alates kuldnokast ja lõokesest. Mitte kaugel minu kodust on Ülemiste järv, mille kaldal ilus männimets. Nii hea on seal jalutada ja joosta. Käime seal tihti isaga. Ka on metsas ilusaid lin-

de, väga ilusate sulgedega. Tihti näen metsas puude otsas oravaid. Orav teeb mõnikord käbidega nalja, ehk istub jälle oksal ja hõõrub kiire liigutustega nina esikäppade vahel.

Kuid siiski ei paku kodu linnas seda ilu ja avarust, mis oli maal. Mis kodu on see, kus elad kuu või kaks üürilisena teise majas? See ei ole kodu, vaid korter ajutiseks elamiseks. Kodu on ta vaid niipalju, et elan oma vanemate juures. Õige kodu on see, kus elatakse aastaid, kus elatakse kogu oma lapsepõlv, ning kust jäävad ilusad lapsepõlve mälestused. Aga mis mälestusi jääb üürikorterrist? Kõik on kiiresti möödud ja kadud.

Nii on lood minu koduga.

AINO.

Ta andis oma elu minu eest . . .

Mõned aastad tagasi tabas torm Atlandi ookeani lõunapoolses osas üht väikest aurikut. Kaks päeva vintsu-tasid lained teda. Viimaks murdsid tal masti. Ka tüür oli rikutud.

Kolmandal päeval kostis piksekärgatus ja selle järel hirmus hüüd: „Laeval on auk sees!“ Kohe asus meeskond vett välja pumpama. Kuid auk oli suur, ja vett tuli üha juurde. Tund aega pumpasid mehed veel, kuid siis andis kapten käsu — lasta alla päästepaadid.

Ehmatuslega leiti, et tormist rikku-mata on jäänud veel ainult üks päästepaat. Ei jäänud muud üle, kui asetada meeskond sellesse ainsasse päästepaati.

Kiiresti ronisid mehed päästepaati, täites selle viimse kandevõimaluseni.

Parajasti kapten oli astumas üle reelingu ääre, kui tormas laevale määrduvad riidetega „jänes“.

Kuidas poiss oli saanud sadamast laevale, jäi kaptenile arusaamatuks.

Aga praegu polnud tal aega seda mõelda ja ta hüüdis: „Ruttu, poiss, alla mööda redelit!“ Ise astus ta aga laevale tagasi.

Poiss ei vajanud enam teist käsku. Kohe ronis ta mööda redelit paati.

„Kapten, tulge paati!“ hüüdsid mehed. Nad oleksid kiilunud paadi ääreni vette, et aga mitte kaptenit maha jätta.

„Eemalduge laevast!“ käskis kapten.

Oli ka viimane aeg, sest laev vajus, kandes õilsa kapteni külma ookeani hauda.

Mõne piinarikka päeva pärast päästeti paadi meeskond ühe möödasõitva laeva poolt ja lõpuks pääsesid mehed jällegi koju.

Kunagi ei unustanud „jänes“ kapteni eneseohverdumist. Ja taskus kandis ta alati kapteni pilti. Seda näitas ta siis, kui jutustas seda haaravat lugu: „Ta andis oma elu minu eest!“

Harri.

Emale.

Mu armas emakene, kui hää oled sa mulle! Su silmis läigib kurbus, kui mul ebaõnnestub, aga su huulil mängleb naeratus, kui mul kavatsused õnnestuvad. Sa oled alati lõbus ja rõõmus; kui sul on muresid ja raskusi, siis varjad neid endasse. Sa ei taha meie noort ja lõbusat elu tumestada süngete mõtetega. Sa hoiad meist eemale kõik halba ja paha: kannad muresid ja raskusi üksinda. Kui meie, su lapsed, oleme haiged, siis valvad sa meie süngi ees. Sa ohverdad oma ööd haigeveodi ees valvates. Sa ei hooli endast, kui on kaalul su laste elu või au. Sa käid tööl, kuid koju tulles algad sa kõigi pere-naiste töödega. Oo, kui palju ülesandeid ootavad sind koju tulles pere-naisena, emana!

Sa oled nagu väsimatu; su jõud nagu ammutamatu. Su käed on juhtinud mind hällist tänini. Ema-armastus on mõõtmatu sügav, puhas ja igavene. Kindlale emale võib alati toetuda kõigis mureses ja raskustes, kõigis eluvintsutustes ja kõigis pettumustes.

„Ema süda, armu süda,
puhtam, kallim ilma pääl!
ikka tahan kiita teda,
kuni kõlab minu hääl!“

LAINÉ.

Emad.

Me tunneme siin maailmas palju kangelasi ja austame neid mingi teene eest, mis on vahest võidetud lühikesel aja ja vähese vaevaga. Neile antakse sagedasti auhindu ja räägitakse neist palju.

Aga see, kes on ilusam, suurem ja veel kaunim — see on jäänud unustusse. Kas me ei tea, et töökangelase tiitli on võitnud endale tööst küüru vajunud ja halliks jäänud talueideke

Juba õitseb sinilill.

Juba õitseb sinilill,
kaugelt kostab karjakell.
Metsas, orus, mäe pääl
laste kilkeid kuulda säääl.

Puhkenud on pungad puudel,
nagu ikka kevadkuudel.
Linnud ehitavad pesa,
põllumees, see künnab kesa.

Lõoke tõuseb ülesse,
kõrge taeva-sinasse.
Kevade on saabund juba —
lastel õues olla luba.

Vilma ja Valdi.

— vana ema. Ei räägita nendest tublidest töökangelastest — emadest palju seltskonnas, ei püstitata neile ausambaid, ei mälestusmärke ja ei anta neile auhindu. Neid ei õhuta tööle võistlus ega kuulsushimu, vaid ainult nende eesmärk on ilus kaju, suur kohustus ja sügav armastus.

Neid emasid ei kohuta eluraskused ega mured, ei tuuled ega tormid, vaid nendes elab väsimatu vahvus ja emalik truudus. Nad ei aseta elus esikohale oma isiklike elusse puutuvaid läbielamusi, vaid tõttavad oma tööväljale, jättes kõrvale enese huvid ja paremused.

Ema soov on olla kangelane oma laste silmis, mis on tingitud armastusest laste vastu. Tema elus ei leia me muud kui töö ja ikka töö — lõpmata töö. Kasvatades lapsi, on ta rakendatud vahetpidamata tööle. Sellepärast austagem emasid, kui tublmaid töökangelasi!

Karel XII.

J u k u : „Isa, kui ma selle seemne mulda panen, kas siis tärkab sellest rukis?“

I s a : „Muidugi tärkab.“

J u k u : „Aga see on ju nisu seeme.“

Klassijuhataja J. Kivisilla.

Pedassaarel.

Oli jaanilaupäev. Meri oli vaikne kui peegel. Võtsime nõuks sõita Pedassaarele, mis asus kaldast nelja kilomeetri kaugusel. Istusime paati, ja sõit algas. Umbes pooletunnilise sõidu järele liginesime saarele. Natuke sünpool saart on suured Landva kivid. Kõige suuremal kivil asetses kaks tiiru pesa. Tiiru-pojad paterdasid kivil. Üks poeg oli aga kogemata vette kukkunud ja ujus üksi vees, kuna vana tiir lendles õhus. Tahtsime poja paati võtta ja kaldale viia, aga tiiru-ema tahtis kallale tulla. Siis ütles isa: „Jätame parem poja vette, muidu vana tuleb veel kallale.“ Ja siis aerutatigi jälle edasi.

Jõudnud kaldale, astusime maale ja tõmbasime paadi kuivale. Ilm oli kaunis palav ja vesi meelitav, nii et varsti olid kõigil supeltrikood seljas ja jooksid vette. Kes kauemaks kaldale jäid, neid viidi vägisi vette või pritsiti läbimärjaks. Niiviisi hullasime vees tükk aega. Pääle seda mängisime palli, peitmist ja muid sarnaseid mängu.

Pärast läksime ka saare teisele poole. Seal kasvas kaunis palju maa-sikaid. Parajasti kui neid korjasime, tõusis lähedast põõsast lendu suur

part. Põõsa juurde minnes leidsime seal ta pesa, milles oli üheksa muna.

Saare teisel kaldal oli madal vesi, kuid kaunis kivine. Meres, kaldast tükk maad eemal, olid kivid hunnikus üksteise otsas. Kavatsesime viiekesi minna nendeni. Tükk maad oli vesi kaunis madal, aga siis läks sügavamaks. Helju, kes meiega kaasas oli, kartis sügavat vett ja ütles: „Ma ei taha enam edasi tulla, lähen parem tagasi.“ Ta läkski.

Nüüd olime ainult neljakesi, kuid süiski ei loobunud oma katsest. Varsti läks vesi jälle madalaks ja algas päris „põrgutee“. Merepõhi oli kaetud väikeste, teravate kividega, mis olid väga libedad. Lõpuks jõudisime kivideni. Pääle kive läks vesi ruttu sügavaks ja me pöördusime tagasi. Kui päike hakkas loojuma, siis alles lahkusime saarelt.

Vilma.

NALJU.

Isa: „Ants, õpetaja ütles, et sa oled koolis paha poiss!“

Ants: „Aga õpetaja ütles alles mineval nädalal, et ma olen samasugune nagu mu isa!“

*

Mihkel: „Oi, äge oli Vene-Jaapani sõda! Lasksin 10 pauku minutis.“

Jüri: „Aga te pidite ka püssi laadima; siis ei saanud ju nii kiiresti lasta.“

Mihkel: „Kel seal suure rutuga oli veel aega püssi laadida.“

*

Proua: „Kes tegi selle vaasi katki?“

Teenija: „Kass tegi!“

Proua: „Missugune kass?“

Teenija: „Oh, kas teil siis kassi ei olegi?“

Juku reis.

HILLAR.

Juku oli kuueaastane. Ta elas oma vanemate juures Hagudis, Matsi talus. Talu oli väike ja kehv. Neil oli vaid: üks lehm, hobune, paar lammas ja truu majavaht Pauka. Kõigi nende sõber oli Juku, sest ta armastas loomi.

Jukut pani üks asi mõtlema, et kuidas saaks linna. Ta oli isa käest kuulnud linnast nii palju head. Seal olevat tänaval trammid, autod ja omnibused. Juku oli autot küll näinud, aga trammi ja omnibust mitte. Ja sellepärast igatses ta kangesti linna näha. Siis tuli aga kiusatus vahele. Kuidas sa linna saad? See tegi talle palju muret. Jala minna oleks raske, sest Hagudist Tallinna on 46 kilomeetrit. Ta mõtles ja mõtles. Viimaks jõudis otsusele, et tuleb rongiga sõita. Raha saamine ei teinud talle muret, sest hiljuti oli isalt krooni raha saanud. Kuid jälle uus küsimus: kuidas sa kodunt minema saad. Ta arvas, et kõige parem on kodunt salaja ära lipata.

Käes oli hommik, millal Juku pidi alustama pikka reisi. Ta valmistas

KEVADELE.

Sambla põuest ülane
sirutab end kõrgele,
lehed tupest välja a'ab,
sest et kevad tulemas.

Lapsed oot'vad rõõmuga:
„Kevad, kevad, tule sa,
oma uue iluga
meid nüüd jälle vaatama!“

Päike paistab soojasti,
linnud laul'vad lahkesti.
Aas nüüd õitest valendab,
lööd rõõmsalt lõõrivad.

Aino ja Ivi.

end pisut teeleminekuks ette. Võttis leivakannika, singiviilaku ja tüki saia kaasa. Juku asus teele juba hommikul, sest tahtis rongile jõuda. Ta oli vanematelt inimestelt kuulnud, mis kellaajal väljub rong Hagudist.

Jõudes jaama, Juku läks piletikassa juurde ja küsis: „Palun üks pilet Tallinna ja tagasi!“ Ta maksis raha ja sai pileti. Siis läks jaamaesisele. Varsti sõitis rong ette ja inimesed astusid vagunitesse. Nüüd palus Juku üht härrat, et see aitaks tema vagunisse. Vagunisse jõudnud, otsis ta omale hea koha akna alla ja hakkas jaama ümbrust vaatama. Aga ega seda saanudki kaua vaadata, sest kõlas vile, ja rong hakkas liikuma. Esiteks tasemini, siis kiiremini, kuni täis hoog oli sees. Juku vahib aknast välja. Aga näe imet. Puud, majad, metsad ja jõed jooksevad. Seal tagapool tiirutab mets hirmsa kiirusega. Näe, maja tuleb — juba möödab. Juku vaatab ikka veel aknast välja. Aga mis nüüd? Rong hakkab kiirust vähendama. Juku mõtleb: ehk on mõni inimene rongi ees. Aga ei. Nüüd märkab Juku jaamahoonet ja saab aru, et mitte inimene rongi ees ei ole, vaid jaam on. Kui rong jälle sõidab, tuleb konduktor ja küsib pileteid. Juku otsib omagi pileti üles, aga konduktor tema käest ei küsigi. Viimaks Juku näitab konduktorile oma piletit ja ütleb: „Mul on ka pilet!“ Seejärel võtab konduktor pileti, paneb selle tangide vahele ja teeb „klõksti!“ Siis annab Jukule pileti tagasi. Juku märkab kohe, et piletil on väike auk. Ta küsib lähedalolevalt härralt: „Mistarvis see auk siia tehti?“ Ja härra vastab: „See auk tehakse seepärast, et piletil üks ots juba läbi sõidetud.“

Juku jääb selle vastusega rahule ja hakkab jälle aknast välja vaatama. Nii viisi lennates möödub aeg ja Tallinn hakkab paistma. Juku hüüab imestuses poolkuuldavalt: „Oi, kui palju maju, — ja — ja suuri korst-

Kevade tulekul.

Õues tunda kõrgerõhku,
valla pääsnud veed,
linnud lauludega õhku-
täitvad kevadel.

Lõunast saabund karavaane,
õhku täidab laul,
pole lumistunud saane
enam sõitmas sool.

Juba laanes keegi huikab,
kuivanud on teed,
kõigil veri soonis tuikab,
jooksvad viimsed veed.

Gunnar.

naid!“ Varsti jõuab rong jaama. Rongist väljudes vaatab ta jaama nime ja loeb veerides: „Tallinn-Sadam.“ Jaama ees imestab ta teist korda. Ta vahib ja imestab. Siis hüüab: „Oi, oi, kui palju vedureid ja vaguneid!“

Siis läheb jaamaesiselt ära. Siin vaatab ta natuke ringi ja hakkab paremat kätt sammuma. Seal on tee ääres palju suuri ja väikesi maju. Seal paistab üks suur valge. Juku loeb mitmekordne see on ja leiab, et suur valge maja on viiekordne. See on alles „pirakas“ mõtleb Juku. Aga näe, mis seal kaugemal paistavad? Ta oli pildiraamatutest näinud, et niisugused olevat laevamastid. Ta kiirendab käiku. Enam ei huvita teda miski muu. Ta tüüris kogu aeg mastide suunas. Viimaks paistsid need juba lähedalt, ainult suured puuriidad olid veel ees. Ta läks ümber nende ja jäi, suu ammuli, laevu vahtima. Viimaks tuli talle mõte minna edasi. Ta märkas, et siingi olid raudteeroopad ja nägi kaugemal kaubavaguneid ja vedurit. See aga ei meelitanud enam, sest oli juba palju ronge näinud. Nüüd aga olid hoopis paremad asjad, laevad. Küll seal oli neid igasuguseid. Seal oli korstnaga laevu, siis ilma korstnata, aga suurte mastidega ja väikesi paa-

te. Mõnel paadil oli väike kajut peal ja aina potsus ja podises. Harilikku paati oli ta küll näinud, aga niisugust, mis podises, polnud ta ennem näinud.

Varsti läks ta sadamast ära. Ta läks mööda suurt laia tänavat edasi. Kellasepa akna juures tuli talle pähe mõte kella vaadata. Ta vaatas ja nägi, et kell on kaks. Siis tuli talle meelde, et peab sööma, aga polnud kohta, kus süüa võiks. Ta läks mööda tänavat edasi. Siis nägi ta rohelist nõlvakut ja suuri maju seal taga. Ta läks sinna poole. Jõudes üles, nägi ta oma rõõmuks pinke. Ta istus ühele, arutas oma kompsu lahti ja hakkas sööma. Kui oli söönud, läks ta veel linna kolama ja vahtima.

Kui juba pimedamaks hakkas minema ja tänavail tulesid süüdati, tuli Jukul meelde kojusõit. Seal tekkis küsimus: kuidas sa jaama lähed, kui ei teagi, kus pool jaam asub. Viimaks võttis ta südame rindu ja küsis ühelt proualt: „Kus asub Tallinn-Sadama jaam? Kas te ei juhataks mind sinna?“ Proua vastas: „Oot, oot, ma viin su sinna.“ Ja nad hakkasid kahekesi kõndima jaama poole. Kui Juku jaama jõudis, oli päris pime juba. Juku tänas head prouat lahke juhatamise eest ja ronis nüüd juba ise vagunisse. Varsti peale seda sõitis rong minema. Pimedas polnud sõit sugugi huvitav, sest aknast ei paistnud midagi peale tumeda taeva ja maa. Uni tikkus kangesti peale. Kui rong Hagudi jaamas peatus, ronis Juku vagunist maha ja hakkas kiiresti kodu poole sibama.

1. Mida õpid noores eas, vanaduses seisab peas.
2. Ära tantsi enne, kui veel pulmas pole.
3. Kauple kui juut, maksa kui saks.
4. Mesi süüs, sapp südames.

Pontu ja Lontu seiklusi.

Oli ilus suvehommik. Päike kuldas vaevalt puude latvu. Kastetilgad virvendasid kristallidena maas.

Talli ligidal oli ustava majavahi õuekoera Pauka putka. Seal lamasid väikesed mossisninalised kutsikad — Pontu ja Lontu. Pauka oli nad pehme põhuga hästi kinni mässinud.

Esimesena ärkas Lontu, kes oli alati virk ja hoolas. Ta hakkas putkas ringi vaatama, kusjuures ta trampis tublisti vaest Pontut.

Seepeale ärkas Pontu, kes oma iseloomu poolest väga kuri, pirtsakas oli. Ja kohe algas hirmus jaht. Nad tuiskasid kõik õled segamini. Küll oli hüppamist, küll ringimist, kui keegi teisel oma teravate väikeste hammastega kinni hakkas. Kes teab, kuidas see riid oleks lõppenud, kui Pauka vahele poleks tulnud. Alguses ei märganud nad Paukat. Aga kui see oma suure kehaga vahele astus, siis pugesid mõlemad kohe nurka, et seal heinte sees ema pilgu eest varju leida.

Pärast, kui kõik oli hää, mindi Paukaga oma igahommikust jalutuskäiku tegema toa juurde, et seal natuke kehakinnitust võtta. Kombeks oli, et Pauka sööb ühest, kuna Pontu ja Lontu teisest kausist. Väikeste kausi juures oli alati suur riid, sest nagu teame, oli Pontu väga pirtsakas. Tema ei lasknud kunagi Lontut süüa ja ei söönud ise ka. Seda silmapilku kasutas vana kaval Miisu. Kui teised kiskusid, lakkus ta nende piima ja söi, mis neil veel oli, ära. Seda silmas korra Pauka. Oh sa Jumal taevas ja pagan põrgus, mis siis sai. Miisu, ees, Pauka taga, kihutasid nad mööda aeda ringi. Küll üle lillepeenarde, õunapuude alt läbi ja tagasi maja ette.

Viimaks sai vaene Miisu, kel süda tagus nagu vasaraga, hüpata noorele sireli-puule, mis küll kiikus ja vabi-

ses, kuid siiski tagaetavat ülal hoidis. Pauka vaatas veel mõned minutid all, ja siis pöördus tagasi oma toidu juurde, mis enne pooleli jäänud. Pontu ja Lontu olid jälle sõpradeks saanud ja lakkusid nüüd kausi ääres sooja piima, mis oli poiste poolt juurde kallatud. Nii möödus hommikune söömaaeg.

Varsti võis näha väikseid kutsikaid aias ringi luusimas. Seal näevad nad hirmsat elukat, teravad okkad seljas. See oli siil. Pontu läks juurde ja hakkas hammastega sellest hirmsast loomast kinni. Küll oli aga valus. Ta niugus ja hüppas ühest kohast teise, kuid see ei aidanud midagi. Nähes teiste õnnetust, ei julgenud Lontu hirmsale koletisele ligineda ja siil võis minna oma teed, jättes maha õnnetu Pontu. Kutsikas läks kuuti, kus hakkas oma lõugu lakkuma.

Lontu läks aga luusima karjamaale. Seal olid Poka talu lehmad. Kui pull Priidu nägi väikest olendit, hakkas ta, sarved ees, Lontu poole jooksuma. Vaene kutsikas pidi kiiresti põgenema, kui ei tahtnud pulli ohvriks langeda. Ta jooksis nii kiiresti, kui ta väikesed jalad võtsid. Tal ei tul-

NALJU.

Juku: „Ema, tahad sa, ma kingin sulle sünnipäevaks kuldäärtega vaasi?“

Ema: „Aga Juku, mul on ju seesugune vaasi!“

Juku: „Ma lõhkusin selle praegu ära.“

Professor: „Milliseid kolme sõna tarvitavad üliõpilased kõige rohkem?“

Üliõpilane: „Ma ei tea!“

Professor: „Õige!“

Talve tulekul...

Kätte jõudis talvekuu,
lehed ajas maha puu,
Uinus unne rahuga,
et siis jälle ärgata,
kui on käes ju kevade.

Õösel nägi puu siis und,
kuidas jõudis viimaks tund.
Mehed metsa kõndisid,
puu juurde tõttasid,
saagisid — ja langes ta.

Lumi hakkas sulama,
rohi kõikjal tärkama:
unest jälle ärkas puu,
oli väga rõõmus ju,
et ta elus oli veel.

TARZAN.

nud meeldegi, et oli sinna tulles üle jõe viiva silla kaudu tulnud. Nüüd aga valis meie väike Lontu tagasitulekuks otse tee karjaia poole. Ta jooksis niisuguse kiiruga, et ei pannud tähelegi karjaia taga olevat jõge. Jõgi oli järsu kaldaga, ning meie väike sõber sulpsataski sinna. Pull aga jäi teisepoole kallast vihaseks vahtima. Küll Lontu sibas ning viimaks jõudis ta läbimärjana ning külmununa teisepoole kaldale.

Ka tema läks putkasse, kus oli vaene Pontu, kel nina jooksis kogu aeg verd. Mõlemad istusid seal, kuni Pauka tuli, kuulas nende hädad, lakkus neid ja siis mindi õhtusöögile, mille juures söödi sõbralikult. Pauka aga pidas kogu aeg Miisut silmas. See aga ei liginud neile, sest tal oli meeles hommikune juhtumus.

Hämarduedes pugesisid meie väikesed seltsilised putkasse, kus Pauka mässis nad kõvasti õlgedega kinni.

Gunnar.

Karupoeg Pätsu.

Oli ilus suvehommik. Linnud vidisid rõõmsalt puudel ja äratasid oma lauluga karupaari, kes magas oma pesas. Karuemand ajas isanda jahile, kuna ise läks eilsest järelejäänud liha otsima, et pojale süüa anda. Pojake Pätsu alles magas. Ta äratas Pätsu, andis talle süüa ja läks ise oma mehele metsa järele.

Pätsu söi kõhu täis ja hakkas härjakontidega linde loopima. Sää! tarkas tal mõte, et minna isale ja emale metsa järgi. Karupoeg hakkas tatsudes metsa poole minema. Aga kuhupoole isa ja ema läksid? See pani väikese karu mõtlema. Ta hakkas viimaks huupi edasi minema. Äkki kuulis ta hääli. „Kes seal küll võiks olla,“ arutas Pätsu ja läks häälte suunas. Jõudnud lagedale väljale, kus asus inimeste elamu, tahtis karu jooksu pista, aga mehed olid juba märganud karupoega ja hakkasid teda taga ajama. Pätsu süda langes saapa sääarde. Ta pistis täiest jõust jooksu, et aga meeste käest pääseda. Karupoeg ei jätnud jonni. Tüki aja pärast läks luurates tagasi maja juurde. Käis tiiru ümber maja ja nähes, et kedagi ei olnud, puges ta aeda. Teda meelitasid aias väikesed majad. Need olid mesipuud. Neid tundis ta oma ema jutu järgi. Ta läks väikeste majade juurde, tõmbas ühel katuse pealt ära ja hakkas selle sisse uurima. Kuid siis tulid mesilased tarust välja ja tormasid karule kallale.

Henno.

5. Liha ei kasva kondita ega puu oksata.

6. Rikas maksab rahaga, vaene oma nahaga.

7. Võõrast nahast on kerge kingi lõigata.

8. Hea laps, kes hästi tantsib, parem veel, kes paigal seisab.

Leili kodu.

Kui kaunilt kõlab sõna „kodu“! Paljudel seda ei ole. Kel see on, võivad olla õnnelikud. Leilil oli oma kodu.

Leili isa oli jõuka talu omanik. Ema oli Leilil juba varakult surnud. Ema aset täitis vanaema. Vanaema oli küll hää ja armas, kuid Leili tahtis ka ema-armastust. Tihti oli Leili meel nukker ema puudumise pärast. Öhtuti kaua mõtles ta ema pääle, kes oli ülal taevas. Ta vaatas taevasse. Nähes sääil kaht suurt tähte, arvas ta neid ema silmadeks, kes valvab ööseti teda. Selle mõttega jäi ta ikka rahulikult magama.

Leili magas vanaemaga ülal katusekambris. Isa oli all pere- ehk söögitoas. Tüdrukud magasid aidas ning sulased — lakas. Ka oli neil suur rõdu, võõrastetuba ja avar köök.

Ukse juurest viis tee lauta, kus laisalt ammuvad lehmad: Tähik, Mustik, Maasik ja Lehik. Vasikaid oli kaks: Mulli ja Vissi. Neil oli ka tige pull Punu, siis veel kakskümmend lammast, neli siga, 8 pörsast, kaheksateistkümmend kana ja tore, uhke kukk.

Leili käis tihti loomi vaatamas.

Mullit nimetas ta omaks. Üldiselt meeldisid talle vasikad kõige enam. Leilil oli ka koer Tuksi ja kass Miisu. Miisu ja Tuksi said Leili rõõmuks hästi läbi.

Aasta pärast sai Leili võõrasema. Leili rõõmustus pööraselt selle üle. Ta oli võõrasema vastu väga kuulekas ja hea. Võõrasema aga jäi külmaks Leili vastu. Tüdruk arvas, et võõrasema öhtul talle juttu räägib, aga ta eksis. Eriti kurjaks muutus võõrasema siis, kui isa kodus polnud.

Aasta pärast haigestus isa ja suri. Nüüd oli Leili ilma isata-emata. Ainult vanaema oli, keda ta armastas. Temale kaebas ta oma mured ja eksimused. Vanaema silitas ta pääd ja ütles: „Ära kurvastu! Sul on ju suur aare — kodu!“ Jah, kodu Leilil oli. Tore, mugav kodu, kus võis vabalt joosta ja hüpata. Kuigi võõrasema liiga palju keelas, ei olnud Leilil veel halb. Ta sai aru, et elus on ikka kõige tähtsam: ema, isa ja kodu. Kaks oli ta kaotanud, kuid kodu oli tal alles, kodu, mida armastas kõigest südamest.

Urve.

Jahtide võidusõit.

Miku armastas merd ja tahtis kangesti merele minna ning ootas pikisilmi, millal isa ta kaasa võtab.

Jõudis kätte päev, millal peeti jahtklubi omavahelist võidusõitu. Isa lubas ka võidusõitu vaatama minna. Miku palus luba, et isa võtaks ta kaasa. Isa lubaski Miku kaasa võtta.

Põksuva südamega astus ta sadama poole. Varsti jõudsid isa ja Miku elevaatori juurde sadamasillale. Isa lehvitas käega, ning varsti tuligi jahtklubist mootorpaat sadamasilla äärde, võttis nad peale ja sõitis tagasi.

Kui nad jahtklubi sillale astusid, pidi Miku imestama, kui palju siin jahte on. Ta hakkas neid loendama: üks, kaks, kolm, neli ja kui palju, ei tulegi vist lõppu.

Varsti sõitsid jahid silla äärest ära. Jahid hakkasid sadamas sõitma. Isa ja Miku läksid ühe silla otsa. Seal oli veel teisi mehi, ja üks meestest puhus pasunat. Isa ütles Mikule: „See on esimene signaal ning viie minuti pärast lähevad jahid ära.“

Varsti kõlas jälle pasuna hää. Ning jahid läksid minema — kõik

Mõista, mõista, mis see on?

1. Mees läheb lakka, lihavaagen pealael?

2. Väike must ja mukkis silmad?

3. Hea söök härrale, kaunis söök kuningale, aga ei söö siga ega katsu koer?

4. Hommikul nelja jalaga, lõunal kahe jalaga, õhtul kolme jalaga?

5. Härg koplis, kuus silma peas, iga kuue päeva takka käiakse vaatamas?

üksteise järgi, ikka sadamasuust välja.

Nüüd läksid isa ja Miku tagasi. Sääl kutsus üks härra nad jahile, ning nad sõitsid minema. Kuid nad ei läinud mitte jahtide järgi, vaid pöörsid hoopis mujale. Nad sõitsid miinisadamasse ja tagasi. Miku arvates oli jaht koledasti viltu. Isa aga ütles: „See pole veel midagi!“ Nad sõitsid edasi.

Äkki isa ütles: „Miku, pane pea alla, sest poom tuleb üle!“ Varsti tuligi mingi puu, mille külge purje alumine äär oli kinnitatud. See läks teisele poole. Ning Mikule märkamata oli jaht keeranud ja sõitis sadama poole tagasi. Nüüd oli jaht teinepoole viltu.

Varsti jõudsid nad sadamasse ning võtsid purje maha. Siis tuligi esimene jaht juba tagasi. Ta läbis lõpujoone, ning siis kõlas pasunahäääl. Isa ütles: „See on „Lilo-Reet“. Seda ma juba arvasin, et ta võidab.“

Nad sõitsid silda ning läksid sinna, kus need mehed olid. Varsti tuli teine jaht. See oli „Linda“ ja nii tuli neid palju, palju. Lõpuks hakkasid kõik härrad koju minema. Oli juba pime. Kui koju jõuti, sõi Miku õhtueinet ja heitis magama.

Daavi K.

6. Kaks pead, kaks kätt, kuus jalga, kümme varvast, üks händ ja kolm silma?

7. Kui tuleb, siis kuningas, kui käes, siis saks, kui läheb, siis sant?

8. Lõika pea, võta süda, anna juua, hakkab kõnelema?

9. Maames viskab maha, saks pistab taskusse?

10. Sada jalga all, aga läheb seliti koju?

11. Talvel higistab, aga suvel külmetab?

12. Söödad kui venda, seod kui varast?

13. Alasti mees, riided kõhus?

14. Hommikul sünnib, õhtul sureb?

15. Ilma eluta, aga sööb kui hunt?

16. Istub kui isand, tolmab kui tont?

17. Lendab kui lind, käib kui karu, tõngub kui siga, mõirgab kui härg?

18. Punane pull laudas, keel laudast väljas?

19. Särk all, ihu peal, särgi peal paistab päikene?

20. Vähem kui hiir ja enam aknaid kui kuninga kojalt?

21. P-ga pilvest langen ma,
K-ga elan vees,
V-ga jalas kannad sa,
L-ga otsustaja mees?

VANASÖNU.

9. Tõest räägib igaüks, igaühel oma tõde.

10. Nõu aitab meest, nõõ hobust.

11. Ametnik armas mees, kalur kallis mees.

12. Parem sõna hammaste taga kui keele peal.

Tallinna Linna 18. algkool, Lai tn. 25.

Siigiraamatok...
S 5479